

Πάνιον – Αριθμός Πέντε

Οι λησταί τοῦ λαοῦ σου: Ἡ ὕψωσις καὶ ἡ πτώσις τῆς Ῥώμης στὴν προφητεία

Jeff Pippenger

2025-03-05

Το Βιβλίο του Δανιήλ αναπτύσσει μια αξιοσημείωτη προφητική αφήγηση, υφαίνοντας μια αρχή επανάληψης και διεύρυνσης που διατρέχει τις οράσεις του, από το μεταλλικό άγαλμα του κεφαλαίου 2 έως τις περίπλοκες βασιλικές συγκρούσεις του κεφαλαίου 11. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, προκύπτει ένα ισχυρό επιχείρημα: η Μάχη του Ακτίου το 31 π.Χ., η οποία κατέληξε στην πτώση της Αιγύπτου το 30 π.Χ., αποτελεί καίρια εκπλήρωση του Δανιήλ 11:25, 26, σηματοδοτώντας την αυγή της 360ετούς υπεροχής της ειδωλολατρικής Ρώμης.

Το Δανιήλ 11 αρχίζει με την άνοδο και την πτώση αυτοκρατοριών μετά τον θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου το 323 π.Χ. Όμως, στο εδάφιο 14, επέρχεται μια μετατόπιση. Περί το 200 π.Χ., καθώς ο Αντίοχος Γ' (Μέγας) προετοιμαζόταν για τη Μάχη του Πανίου εναντίον του παιδός-βασιλέως Πτολεμαίου Ε', η Ρώμη επενέβη, όχι ως απλός θεατής, αλλά ως οι «λησταί του λαού σου». Ενδιαφερόμενη να διασφαλίσει τον εφοδιασμό της Αιγύπτου σε σίτο εν μέσω της ελληνιστικής αναταραχής, η Ρώμη επέδειξε την ισχύ της κατά τον Δεύτερο Μακεδονικό Πόλεμο (200–197 π.Χ.), προετοιμάζοντας το έδαφος για τον προφητικό της ρόλο.

Η Κυριαρχία της Ρώμης επί των Ιουδαίων

Προχωρώντας στο 63 π.Χ., το εδάφιο 16 βρίσκει την εκπλήρωσή του όταν ο Πομπήιος καταλαμβάνει διά της εφόδου την Ιερουσαλήμ, εισερχόμενος στα Άγια των Αγίων και επιβάλλοντας τη ρωμαϊκή κυριαρχία επί της «ένδοξης γης». Από το σημείο αυτό, τα εδάφια 17 έως 22 ιχνηλατούν μια διαδοχή ρωμαϊκών προσώπων: τις εκστρατείες του Πομπηίου στην Ανατολή, τις κατακτήσεις του Ιουλίου Καίσαρος και τη δολοφονία του το 44 π.Χ., τη φοροεισπρακτική βασιλεία του Αυγούστου Καίσαρος (όπως σημειώνεται στο Λουκ. 2:1), η οποία έληξε το 14 μ.Χ., και τον Τιβέριο, υπό την εξουσία του οποίου έλαβε χώρα η σταύρωση του Χριστού το έτος 31 μ.Χ., όταν ο «ἄρχων τῆς διαθήκης» συνετρίβη. Η προφητική γραμμή από τον Πομπήιο στην Ιερουσαλήμ έως τον Τίτο στην Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ. εκθέτει τη γραμμή της ρωμαϊκής επικυριαρχίας επί του λαού του Θεού.

Αρχίζοντας από έναν Ρωμαίο στρατηγό που βεβήλωσε τον ναό και καταλήγοντας όταν ένας Ρωμαίος στρατηγός κατέστρεψε τον ναό, παρέχεται η σφραγίδα του Άλφα και του Ωμέγα. Αρχίζοντας με βεβήλωση και καταλήγοντας σε καταστροφή, η ιστορική αυτή γραμμή περιέχει επίσης τη βεβήλωση και την καταστροφή Εκείνου που είπε για τον Εαυτό Του: «Καταλύσατε τον ναόν τούτον, και εν τρισίν ημέραις θέλω εγείρει αυτόν». Η αλήθεια συντίθεται από το πρώτο, το δέκατο τρίτο και το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, και η γραμμή που αρχίζει με τον Πομπήιο και τελειώνει με τον Τίτο περιλαμβάνει μια μεσαιά καταστροφή του ναού, η οποία παριστάνεται από το μέσον τριών σταυρών, που υψώθηκαν ακριβώς στο μέσον της εβδομάδος κατά την οποία ο Χριστός ήλθε να επικυρώσει τη διαθήκη. Τα εδάφια δεκαέξι έως είκοσι δύο

αντιπροσωπεύουν μια προφητική γραμμή που φέρει τη σφραγίδα της αληθείας. Υπάρχουν λίγες σημαντικές προφητικές γραμμές μέσα στην ιστορία που αντιπροσωπεύεται από τα εδάφια, αλλά το κύριο θέμα της γραμμής είναι η κυριαρχία της Ρώμης επί των Ιουδαίων.

Συνασπισμοί και Συνθήκες

Το εδάφιο 23 «επαναλαμβάνει και διευρύνει» με την επιστροφή στην περίοδο 161–158 π.Χ., όταν οι Ιουδαίοι υπό τον Ιούδα τον Μακκαβαίο συνήψαν συμμαχία με τη Ρώμη (Α΄ Μακκαβαίων 8). Αυτό αναδεικνύει τη μοναδική στρατηγική της Ρώμης για την οικοδόμηση αυτοκρατορίας — κατάκτηση μέσω συνθηκών και συμμαχιών, μέθοδο διακεκριμένη από εκείνες των προκατόχων της. Το εδάφιο 24 ολοκληρώνει αυτή τη φάση, σημειώνοντας ότι η Ρώμη θα «προεμελέτα τα τεχνάσματά της από τα οχυρά, ακόμη και έως καιρόν».

Και μετά τη συμμαχία που συνήφθη με αυτόν, θα ενεργήσει δολίως· διότι θα ανέλθει και θα γίνει ισχυρός με μικρό λαό. Θα εισέλθει ειρηνικά ακόμη και στους παχυλότατους τόπους της επαρχίας· και θα πράξει εκείνο το οποίο δεν έπραξαν οι πατέρες αυτού, ούτε οι πατέρες των πατέρων αυτού· θα διασκορπίσει μεταξύ αυτών το λάφυρο και τη λεία και τα πλούτη· ναι, και θα επινοήσει τα σχέδιά του εναντίον των οχυρωμάτων, αλλά μόνο έως καιρόν. Δανιήλ 11:23, 24.

Για Έναν Καιρό

Η λέξη που μεταφράζεται «κατά» μπορεί να νοηθεί ως η λέξη «από». Η Ρώμη προαναγγέλλει τα τεχνάσματά της «από» εκεί. Η λέξη «από» στο εδάφιο υποδεικνύει την πόλη της Ρώμης, την πολιτική και στρατιωτική καρδιά της αυτοκρατορίας, ως τη βάση των στρατηγικών της. Ο «καιρός» είναι προφητικώς 360 έτη, αρχίζοντας όταν η Αίγυπτος πέφτει το 30 π.Χ. μετά το Άκτιο, και λήγοντας στο έτος 330, όταν ο Κωνσταντίνος εγκαταλείπει τη Ρώμη για την Κωνσταντινούπολη.

Οι στίχοι 25 και 26 εστιάζουν στο ίδιο το Άκτιο.

Και θέλει διεγείρει την δύναμιν αυτού και τὸ θάρρος αὐτοῦ ἐπὶ τὸν βασιλέα τοῦ νότου μετὰ μεγάλης στρατιᾶς· καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου θέλει διεγερθῆ εἰς μάχην μετὰ στρατιᾶς σφόδρα μεγάλης καὶ ἰσχυρᾶς· ἀλλ’ οὐ θέλει σταθῆ· διότι θέλουσι μηχανευθῆ κατ’ αὐτοῦ ἐπιβουλᾶς. Καὶ αὐτοὶ οἱ τρεφόμενοι ἀπὸ τῆς μερίδος τῶν ἐδεσμάτων αὐτοῦ θέλουσι συντρίψει αὐτόν, καὶ ἡ στρατιὰ αὐτοῦ θέλει κατακλύσει· καὶ πολλοὶ θέλουσι πέσει τεθανατωμένοι. Δανιήλ 11:25, 26.

Το 31 π.Χ., ο Οκταβιανός, εκπροσωπώντας τη Ρώμη ως τον «βασιλέα του βορρᾶ», παρέταξε τις δυνάμεις του εναντίον της Αιγύπτου της Κλεοπάτρας, του «βασιλέως του νότου», σε μία μνημειώδη ναυτική σύγκρουση. Το «μέγα και ισχυρότατον στράτευμα» του Αντωνίου και της Κλεοπάτρας κατέρρευσε, νικημένο από στρατηγικά «μηχανεύματα» (τις τακτικές του Αγρίππα) και από προδοσίες — αποστασίες συμμάχων του Αντωνίου και την εν μέσω της μάχης υποχώρηση της Κλεοπάτρας. Έως το 30 π.Χ., η Αίγυπτος είχε καταστεί ρωμαϊκή επαρχία, εγκαινιάζοντας την αδιαφιλονίκητη κυριαρχία της ειδωλολατρικής Ρώμης. Αυτό το διάστημα των 360 ετών, από το 30 π.Χ. έως το 330 μ.Χ., αντιστοιχεί στην υπεροχή της Ρώμης με κέντρο το αρχικό της οχυρό, έως

όπου η μετατόπιση του Κωνσταντίνου «κατέβαλε» το οχύρωμα, όπως προείπε ο Δανιήλ 8:11.

Και ύψωθη ἕως τοῦ ἄρχοντος τῆς δυνάμεως, καὶ δι' αὐτοῦ ἀφαιρέθη ἡ παντοτινὴ θυσία, καὶ ὁ τόπος τοῦ ἁγιάσματος αὐτοῦ κατεβλήθη. Δανιήλ 8:11.

Όταν ο Κωνσταντίνος εγκατέλειψε την πόλη της Ρώμης για την πόλη της Κωνσταντινουπόλεως, άφησε στην πόλη της Ρώμης ένα κενό εξουσίας, το οποίο επέτρεψε στην παπική εκκλησία να καταλάβει τη θέση της εξουσίας που αντιπροσωπευόταν από την πόλη της Ρώμης. Η πράξη αυτή εκπλήρωσε το δεύτερο εδάφιο της Αποκάλυψης δεκατρία.

Και το θηρίον, το οποίον είδον, ἦτο ὅμοιον με πάρδαλιν, και οι πόδες αὐτοῦ ὡς πόδες ἄρκτου, και το στόμα αὐτοῦ ὡς στόμα λέοντος· και ο δράκων ἔδωκεν εἰς αὐτό την δύναμιν αὐτοῦ, και τον θρόνον αὐτοῦ, και εξουσίαν μεγάλην. Αποκάλυψις 13:2.

Στο Δανιήλ 8, δύο διαφορετικές εβραϊκές λέξεις, οι οποίες αμφοτέρως μεταφράζονται ως «αγιαστήριο», διακρίνουν την αφήγηση του αγιαστηρίου στο βιβλίο του Δανιήλ. Το βιβλίο του Δανιήλ παρουσιάζει έναν πόλεμο μεταξύ του Χριστού και του Σατανά, όπως αυτός απεικονίζεται στους επίγειους αντιπροσώπους του Χριστού και του Σατανά. Η Βαβυλώνα, ο επίγειος αντιπρόσωπος του Σατανά, κατακτά την Ιερουσαλήμ στο άνοιγμα του Δανιήλ, και η Ιερουσαλήμ κατακτά τη Βαβυλώνα στο εδάφιο σαράντα πέντε του ενδέκατου κεφαλαίου. Τα βασίλεια που αντιπροσωπεύονται από την πόλη της Ιερουσαλήμ και την πόλη της Βαβυλώνας είναι «αγιαστήρια ισχύος». Οι πόλεις της Βαβυλώνας και της Ιερουσαλήμ είναι αμφοτέρως αγιαστήρια ισχύος, και αμφοτέρως έχουν τους δικούς τους ναούς μέσα στην πόλη. Ο ναός του Πάνθεον βρίσκεται στην πόλη της Ρώμης, και ο ναός στην Ιερουσαλήμ είναι το αντίστοιχό του στην προφητική αφήγηση. Η Βαβυλώνα και η πόλη της Ρώμης είναι παραποιήσεις της Ιερουσαλήμ.

Στο Δανιήλ 8, οι δύο εβραϊκές λέξεις είναι «miqdash» στο εδάφιο 11, όπου το μικρό κέρας (η ειδωλολατρική Ρώμη) καταβάλλει τον «τόπο του αγιαστηρίου αυτού» (την πόλη της Ρώμης), όταν ο Κωνσταντίνος μετεγκαθίσταται το 330. Η άλλη λέξη είναι «qodesh» στα εδάφια 13, 14, όπου το αγιαστήριο του Θεού αναμένει καθαρισμό μετά από 2300 ημέρες. Μολονότι και οι δύο λέξεις μεταφράζονται ως αγιαστήριο, το «miqdash» μπορεί να αντιπροσωπεύει είτε το οχύρωμα του Θεού είτε ένα ειδωλολατρικό οχύρωμα, ενώ το «qodesh» χρησιμοποιείται στη Βίβλο μόνο για να αντιπροσωπεύει το αγιαστήριο του Θεού.

Στο Δανιήλ 11:31, το «αγιαστήριον της ισχύος» (η πόλη της Ρώμης) μολύνεται, καθώς οι Βάρβαροι και οι Βάνδαλοι φέρνουν πόλεμο στην πόλη της Ρώμης. Οι «βραχιόνες» στο εδάφιο άρχισαν με τον Κλόβι το 496 και συνεχίσθηκαν έως ότου η παπική Ρώμη κατέστη πλήρως κυρίαρχη το 538, όταν οι Οστρογότθοι εκδιώκονται από την πόλη.

Η προφητική γραμμή από το Άκτιο εκτείνεται πέραν του 330. Τα «πλοία των Χιττείμ» του εδαφίου 30 ταυτοποιούν τους Βανδάλους υπό τον Γιζέριχο, οι οποίοι λεηλάτησαν τη Ρώμη το 455, σηματοδοτώντας την κατάρρευση της Δυτικής Ρώμης. Κατόπιν ανέρχεται η παπική Ρώμη, η οποία άρχει από το 538 έως το 1798· επί 1260 έτη, έως ότου ο στρατηγός του Ναπολέοντος, Μπερτιέ, επέφερε την «θανατηφόρο πληγή» με τη σύλληψη του Πίου ΣΤ΄. Τα 360 έτη της ειδωλολατρικής Ρώμης, από το 30 π.Χ. έως το 330, αντανakλούν τα 1260 έτη της παπικής Ρώμης, καθεμία

αρχίζοντας όταν πέφτει ένα τρίτο εμπόδιο (Αίγυπτος, Οστρογόθοι).

Ο σύγχρονος «βασιλεύς του βορρά» εμφανίζεται στο εδάφιο 40. Το 1989, ο παπισμός, συμμαχώντας μυστικά με τις Ήνωμένες Πολιτείες του Ρήγκαν (συμβολιζόμενες ως άρματα, πλοία και ίππεις), καταβάλλει την ΕΣΣΔ, τον «βασιλέα του νότου» (άθεϊσμός/Κομμουνισμός). Το εδάφιο 41 προσδιορίζει τον παπισμό να κατακτά την «ένδοξη γη» — μετατρέποντας τις προτεσταντικές Ήνωμένες Πολιτείες σε καθολικές Ήνωμένες Πολιτείες — ενώ τα εδάφια 42, 43 προσδιορίζουν τα Ήνωμένα Έθνη, που αντιπροσωπεύονται από την Αίγυπτο, να υποκύπτουν σε μια τριπλή ένωση που αποτελείται από τα Ήνωμένα Έθνη (ο δράκων), το Βατικανό (το θηρίο) και τις Ήνωμένες Πολιτείες (ο ψευδοπροφήτης), οδηγώντας τον κόσμο στον Άρμαγεδδών. Το εδάφιο 45 προλέγει το τέλος αυτής της δύναμης, «χωρίς κανέναν να τη βοηθήσει»: το τραῦμά της θεραπευμένο στο εδάφιο σαράντα ένα, αλλά ή μοιρά της σφραγισμένη από το εδάφιο σαράντα πέντε.

Το Άκτιον, το 31 π.Χ., αποτελεί το επίκεντρο των εδαφίων 25 και 26, εγκαινιάζοντας την 360ετή κυριαρχία της Ρώμης από το αγιαστήριο-οχύρωμά της. Με το εδάφιο δεκατέσσερα ως επιφύλαξη, η αφήγηση της ειδωλολατρικής Ρώμης, από το εδάφιο δεκαέξι έως τη μετάβαση στην παπική Ρώμη στο εδάφιο τριάντα ένα, συνιστά την πλήρη γραμμή της ειδωλολατρικής Ρώμης. Η γραμμή αυτή διαιρείται σε τρία μέρη. Τα εδάφια δεκαέξι έως είκοσι δύο αποτελούν τη γραμμή της ρωμαϊκής επικράτησης επί του αρχαίου Ισραήλ. Τα εδάφια είκοσι τρία και είκοσι τέσσερα προσδιορίζουν εκείνο το έργο οικοδόμησης αυτοκρατορίας το οποίο η Ρώμη εφάρμοσε όταν κατακτούσε μέσω συμμαχιών και συνθηκών σε συνδυασμό με στρατιωτική ισχύ. Από το εδάφιο είκοσι τέσσερα έως την τελευταία διατύπωση στο εδάφιο τριάντα ένα εκτείνεται μια δίπτυχη γραμμή που παριστάνει μια περίοδο κατά την οποία η Ρώμη εξύψωσε τον εαυτό της, ακολουθούμενη από πτώση.

Ο «καθορισμένος καιρός» είναι η ολοκλήρωση των 360 ετών στο έτος 330. Τα εδάφια είκοσι επτά έως την τελευταία φράση του εδαφίου τριάντα ένα, η οποία προσδιορίζει τότε η παπική εξουσία, παρασταθείσα ως το βδέλυγμα της ερημώσεως, ετέθη επί του θρόνου το 538, αποτελούν την ιστορία της ειδωλολατρικής Ρώμης στο πλαίσιο της περιόδου των τριακοσίων εξήντα ετών υπέρτατης κυριαρχίας, την οποία ακολουθούν κατόπιν διακόσια οκτώ έτη προοδευτικής πτώσεως.

Επομένως, ο «καιρός» του εδαφίου είκοσι τέσσερα αρχίζει το 31 π.Χ. με την προσθήκη του βασιλέως του νότου στην επικράτεια του βασιλέως του βορρά, και λήγει το 330 με τη διαίρεση του βασιλέως του βορρά σε ανατολή και δύση. Από το 330 έως το 538 η ειδωλολατρική Ρώμη καταρρέει προοδευτικώς. Οι διάφοροι προφητικοί προσδιορισμοί που συνδέονται με τα διάφορα στάδια της παρακμής της ειδωλολατρικής Ρώμης είναι τα προφητικά στηρίγματα που επιτρέπουν στον σπουδαστή της προφητείας να αναγνωρίσει τον προφητικό Λόγο του Θεού. Σε εκπλήρωση του εδαφίου δεκατέσσερα του Δανιήλ ένδεκα, η Ρώμη εδραιώνει το όραμα, και ένας από τους τρόπους με τους οποίους πράττει ακριβώς αυτό είναι μέσω της πτώσεώς της. Το εδάφιο αναφέρει: «και οι λησταί του λαού σου θέλουσιν υψωθή διά να στήσωσι την όρασιν· αλλά θέλουσιν πέσει».

Όταν η Ρώμη δέχεται επίθεση από τα πλοία του Χιττίμ και, κατόπιν τούτου, επιτίθεται στον νότο, δεν συνέβαινε όπως ούτε στην πρώτη ούτε στη δεύτερη περίπτωση, διότι από το σημείο αυτό και έπειτα απεικονίζεται η πτώση της ρωμαϊκής εξουσίας. Οι πρώτες τέσσερις σάλπιγγες από τις επτά

σάλπιγγες της Αποκαλύψεως, που βρίσκονται στο όγδοο κεφάλαιο, περιγράφουν συγκεκριμένα τις τέσσερις μεγάλες δυνάμεις που τελικώς οδήγησαν τη Δυτική Ρώμη στο τέλος της έως το 476. Το όραμα εδραιώνεται όταν οι λησταί του λαού σου υψώνουν εαυτούς και πέφτουν. Το προφητικό όραμα απεικονίζεται επάνω στο πλαίσιο της πτώσεως της Ρώμης. Η Δυτική ειδωλολατρική Ρώμη έπεσε από το 330 έως το 538. Η Παπική Ρώμη έπεσε το 1798. Στην ιστορία της πέμπτης και της έκτης σάλπιγγας η Ανατολική Ρώμη έπεσε στους Οθωμανούς Τούρκους το 1453. Αυτές οι τρεις πτώσεις αποτελούν μέρος του οράματος που εδραιώνεται από τους ληστές του λαού σου.

Το εδάφιο δηλώνει: «καὶ οἱ λησταὶ τοῦ λαοῦ σου θὰ ὑψωθοῦν διὰ νὰ ἐδραιώσωσι τὴν ὄρασιν· ἀλλὰ θὰ πέσωσι». Ἀπὸ τὸ 31 π.Χ. ἕως τὸ 330, ἡ ειδωλολατρικὴ Ῥώμη «ὑψώθη» μὲ τὴν κυριαρχία της ἐπὶ τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὸ 330 ἕως τὸ 538, ἡ ειδωλολατρικὴ Ῥώμη ἐξέπεσε, ὥστε νὰ προετοιμασθῇ ἡ καθέδρα τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἁμαρτίας ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, ἀνακηρύσσων ἑαυτὸν Θεόν. Ἀπὸ τὸ 538 ἕως τὸ 1798, ἡ παπικὴ ἐξουσία «ὑψώθη», καὶ τὸ 1798 ἔπεσεν. Ἀπὸ τὸ 31 π.Χ. ἕως τὸ 330, ἡ Δυτικὴ Ῥώμη «ὑψώθη» ὡς κέντρον τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, καὶ ἀπὸ τὸ 330 ἕως τὸ 476 ἔπεσεν. Τὸ 330, ὁ Κωνσταντῖνος ὑψωσε τὴν Κωνσταντινούπολιν ὡς κέντρον τῆς Ἀνατολικῆς Ῥώμης, καὶ τὸ 1453 ἡ Ἀνατολικὴ Ῥώμη ἔπεσεν. Αἱ περίοδοι τῶν διαφόρων παραστάσεων τῆς Ῥώμης ἔχουν ἢ καθεμία μία περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ῥώμη ὑψοῦται, καὶ ἀκολουθεῖ μία περίοδος ποὺ ἀπεικονίζει τὴν πτώσιν της, διότι «καὶ οἱ λησταὶ τοῦ λαοῦ σου θὰ ὑψωθοῦν διὰ νὰ ἐδραιώσωσι τὴν ὄρασιν· ἀλλὰ θὰ πέσωσι».

Ἡ εβραϊκὴ λέξι που αποδίδεται ὡς «λησταί» αποδίδεται ὀρθότερα ὡς «θραυστήρες», διότι ἐναρμονίζεται πλησιέστερα με τὴν πρωταρχικὴ σημασία της ρίζας —το διασπάσθαι ἢ το ανατρέπειν— παρά αὐστηρῶς με τὸ «λησταί» (το ὁποῖο υποδηλώνει κλοπὴ). Ὁ ὅρος υποδηλώνει ἐκείνους που καταρρηγνύουν ὅρια, νόμους ἢ διαθήκες, καὶ ὄχι ἀπλῶς ὅσους ἀφαιροῦν ἀγαθὰ. Ἡ Ῥώμη εἶναι ὁ θραυστήρ στη βιβλικὴ προφητεία, μολονότι στο εδάφιο δεκατέσσερα αποδίδεται ὡς «λησταί». Στὸ δεύτερο κεφάλαιο τοῦ Δανιὴλ ἡ Ῥώμη εἶναι ἡ σιδηρὰ βασιλεία, καὶ ἔπειτα στο ἔβδομο κεφάλαιο τὸ τέταρτο θηρίο εἶναι ἐπίσης ἡ Ῥώμη.

Μετὰ ταῦτα εἶδον ἐν ταῖς νυκτεριναῖς ὁράσεσι, καὶ ἰδοὺ θηρίον τέταρτον, φοβερὸν καὶ τρομερὸν, καὶ ἰσχυρὸν σφόδρα· καὶ εἶχεν ὀδόντας σιδηροῦς μεγάλους· κατέτρωγεν καὶ κατέθραυε, καὶ τὸ κατὰλοιπον κατεπάτει τοῖς ποσὶν αὐτοῦ· καὶ ἦν διάφορον παρὰ πάντα τὰ θηρία τὰ πρὸ αὐτοῦ· καὶ εἶχεν κέρατα δέκα. Δανιὴλ 7:7.

Τὸ τέταρτο θηρίο — τὸ ὁποῖο εἶναι ἡ Ῥώμη — ἔχει δόντια «σιδερένια», διότι εἶναι ἡ ἴδια τέταρτη βασιλεία που παριστάνεται ὡς σίδηρος στο δεύτερο κεφάλαιο. Στὸ εδάφιο ἐπτά τὸ τέταρτο θηρίο της Ῥώμης «κατακομματίζει», καὶ ὅταν κατακομματίζει «κατεπάτει τὸ ὑπόλοιπον με τοὺς πόδας αὐτοῦ». Τὸ θηρίο της Ῥώμης εἶναι ἡ σιδηρὰ βασιλεία, καὶ τὸ γνῶρισμα τοῦ κατακομματισμοῦ καὶ τοῦ καταπατήματος τοῦ υπολοίπου παριστάνει τὴν πράξιν τοῦ διωγμοῦ. Ὁ διωγμὸς που ἐπεβλήθη ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου Ἰσραὴλ ὑπῆρξε «σημεῖο».

Ἐπιπλέον, ὅλες αὐτές οἱ κατάρες θὰ ἔλθουν ἐπάνω σου, καὶ θὰ σε καταδιώξουν, καὶ θὰ σε φθάσουν, ἕως ὅτου αφανισθεῖς· ἐπειδὴ δεν υπήκουσες στη φωνὴν τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, ὥστε νὰ τηρεῖς τὶς ἐντολὰς αὐτοῦ καὶ τὰ διατάγματα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα σε πρόσταξε. Καὶ θὰ εἶναι ἐπάνω σου ὡς σημεῖο καὶ ὡς θαῦμα, καὶ ἐπάνω στο σπέρμα σου εἰς τὸν αἰῶνα. Ἐπειδὴ δεν υπηρέτησες τὸν Κύριον τὸν Θεόν σου με ευφροσύνη καὶ με ἀγαλλίαση καρδίας, ἐξαιτίας της

αφθονίας πάντων· γι' αυτό θα υπηρετήσεις τους εχθρούς σου, τους οποίους ο Κύριος θα αποστείλει εναντίον σου, με πείνα και με δίψα και με γυμνότητα και με στέρηση πάντων· και θα θέσει ζυγό σιδηρούν επάνω στον τράχηλό σου, έως ότου σε αφανίσει. Ο Κύριος θα φέρει εναντίον σου έθνος από μακράν, από το άκρο της γης, ταχύ όπως πετά ο αετός· έθνος, του οποίου τη γλώσσα δεν θα κατανοείς· έθνος αγρίας όψεως, το οποίο δεν θα σεβασθεί το πρόσωπο του γέροντος ούτε θα δείξει εύνοια στον νέο. Δευτερονόμιον 28:45–50.

Αί κατάραι επί τόν άρχαϊόν Ισραήλ, αίτινες επήλθον εξαιτίας τής άποστασίας αυτών, είναι «σημεϊον και τέρας, και επί τò σπέρμα σου εις τόν αιώνα». Η κατάρα έμελλε νά επέλθη επ' αυτούς δια «έθνους άναιδους προσώπου». Τò θηρίον μετά σιδηρών οδόντων, τò όποϊον «κατασυντρίβει και καταπατεϊ τò κατάλοιπον» εν τῷ έβδόμῳ κεφαλαίῳ, είναι επίσης ή τετάρτη βασιλεία, ή προερχομένη εκ τής διαιρέσεως τής βασιλείας του Άλεξάνδρου· και καθάπερ και παρὰ τῷ Μωϋσει εν τῷ Δευτερονομίῳ, ή βασιλεία αύτη είναι έθνος, οὔ τήν γλῶσσαν ο άρχαϊος Ισραήλ δέν ήδύνατο νά κατανοήση. Η βασιλεία τής Ρώμης εν τῷ όγδόῳ κεφαλαίῳ του Δανιήλ είναι έθνος άναιδους προσώπου και έθνος λαλόν έτέραν γλῶσσαν.

Και ενώ εκείνο συντρίφθηκε, τέσσερα δε υψώθηκαν αντ' αυτού, τέσσερις βασιλείες θα αναστηθούν εκ του έθνους, αλλά όχι με τη δύναμή του. Και εν τῷ εσχάτῳ καιρῷ της βασιλείας αυτών, όταν οι παραβάτες φθάσουν εις τò πλήρες μέτρον, θα αναστηθεί βασιλεύς σκληρού προσώπου και νοών σκοτεινά ρήματα. Δανιήλ 8:22, 23.

Οι «λησταί (καταπατηταί) του λαού σου» εδραιώνουν την όραση· αυτοί υψώνουν εαυτούς και πίπτουν. Η τετάρτη σιδηρά βασιλεία ήταν η παγανιστική Ρώμη, η οποία κυριάρχησε υπερτάτως όταν υψώθηκε, αλλά η τελική της πτώση κατέστη προφητικό γνώρισμα που εδραιώνει την όραση. Είναι καταπατηταί, διότι καταπατούν τον λαό του Θεού μέσω διωγμού.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.